

Владимир Колев
Рибата от Лох Нес

– „Фокуда банк“, добър ден! Какво ще обичате? – с отработен глас изчурулика секретарката.

– Добър ден, моето момиче – дочу в отговор приятен, но определено непознат глас. – Ще те помоля да ме свържеш с господин Липски.

– Имате ли договореност да се чуете? – Таня беше добър професионалист с отработени умения да реагира на всякакви ситуации. Всеки ден ѝ се налагаше да отсява необходимите хора от обикновените просители. Имаше почти феноменална памет. Глас, дочут само веднъж се запечатваше в съзнанието ѝ с гриф. „Разбира се, момент...“ или „Съжалявам, но господин Липски е много зает! Липсва възможност да се свържете с него в близките дни!“ За последната фраза имаше и специална интонация – едновременно любезна и категорична, като звън на стомана.

– Не, моето момиче, нямам договореност – сподели непознатият приятен глас. – Откъде толкова време? Обаждам се, защото възникна необходимост. Предай на господин Липски, че го търси Алекс от Първа въздушнопреносима. Но не за да си припомниме романтични истории от войнишките дни, а по работа. Възможно е шефът ти да не може да си спомни в първия момент за кого става въпрос. Но те моля да уредиш да се чуем по телефона – от наш, взаимен интерес е. Благодаря, моето момиче! Ще се обадя точно в единадесет. Разчитам на теб! Лек ден!

Слушалката даде пиукаш сигнал, преди Таня да попита за телефона на господин Алекс. Секретарката размисли, но малко. Гласът внушаваше доверие. Трябваше да бъде допуснат до гласа на господин Липски.

„Алекс... Алекс? Кой беше пък тоя?“ – Тази сутрин шефът на банката, господин Липски не беше чак толкова зает. Можеше да си отпусне някоя и друга минута. Андрей Липски вярваше безусловно на интуицията на Таня. Тя просто не допуска грешки. Перфектна секретарка. Е, като момиче в леглото, въпреки лъскавата си външност не е нещо особено. Но е назначена като секретарка, в края на краищата, а там е наистина в стихията си. „Алекс? Да не е онзи, русият, с нежният пух, от втори взвод, който още на двадесет беше започнал да оплешивява? Но Таня каза, че гласът бил нисък, почти басов, а онзи, пухкавият, кукуригаше. Много години минаха. Можеш ли да помниш всичките? Пък и той самият бил казал, че не сме били първи приятели.“

– Добре, Таня. Като се обади, свържи го с мен. При нужда, знаеш какво да правиш.

Това беше друг, отработен трик. Означаваше, че Таня не само може, а трябва да следи диалога. И ако човекът от другата страна стане особено настойчив, за да се запази бонтонът на разговора, линията

започваше да пращи, после се разпаднаше. След това се оказваше, че господин Липски току-що е бил извикан от... И така нататък. Номер от живота.

Точно в единадесет Таня отново чу познатия глас.

– Момент, изчакайте, свързвам ви!

– Благодаря, моето момиче! Лично съм ти задължен! И господин Липски ще запомни какво си направила за него, повярвай ми...

– Липски.

– Здравей Андрей! Как си, стари приятелю?

– Здравей... Алекс! Добре съм приятелю, но годините, годините...

Ако те видя, не знам дали ще те позная. Станал съм вече доста разсеян... – „Да, гласът внушава доверие. Не е глас на човек, който след малко ще започне да говори за тежките времена. А пет минути по-късно ще пусне в ход формулата «Ако може да...»“

– Така е, приятелю! И с мен е така. Честно казано, мярвал съм снимката ти по вестниците, но ако те видя на живо между няколко души на нашите години, сигурно ще се пообъркам. Така че, предлагам да се отнесем с разбиране към това, което правят годините с човека...

– Добро предложение. Съгласен! А ти как си?

– Не се оплаквам. Имам си собствен, специфичен бизнес. Храни ме. И за друго остава. Какво повече да искам от живота?

– Това да се чува, Алекс. Е, поговорихме си... – Това беше подсещането – ако имаш да казваш нещо, казвай!

– Андрей! И ти си зает, и аз съм зает. Ако не беше необходимостта, надали щях да се сетя за теб, приятелю. Но, ще трябва да се видим за няколко минути.

– Добре Алекс. Заповядай! Ще предупредя секретарката...

– Мисля си, че ще е по-добре да се засечем някъде навън. Какво ще кажеш за „Савоя“? Ще пием по едно кафе, там имат някакъв много приятен специалитет. Предполагам, че няма да ни отнеме повече от десет минути. И мен ме притиска времето.

– О, кей Алекс! Кога?

– Бих искал да е още днес, но в последния момент възникна проблем, с който не мога да се преборя. От утре ти избираш кога. Ще ми се наложи да се съобразя с теб.

– Таня, програмата ми за утре? – натисна бутона Липски.

– Между 13 и 30 и 14 ч. И ви е на път – компютърът Таня сработи моментално.

– Алекс! Между 13 и 30 и 14 утре?

– О кей! В „Савоя“. До утре, приятелю!

– Радвам се, че се чухме. До утре!

През останалата част от деня, на няколко пъти, Липски се опита да изрови от паметта си нещо – бегъл спомен, преживяване, па макар и ми-молетно. Сега вече знаеше, че годините във въздушнопреносимата са били най-хубавите в живота му. Спомни си какво ли не, но не успя да си възпроизведе кой точно беше Алекс? Спомените го поосвежиха и вечерта преди лягане си помисли, че май се радва на възможността да се види с човек от времето на авантюрата, наречена младост.

На другата сутрин имаше заседание на Управителния съвет на банката. Андрей Липски, както винаги, го проведе стегнато, без да отпуска бърборковците да се радват на красивите думи, които могат да произвеждат.

Беше консерватор, както се полага на един шеф на банка, но от време на време имаше видения, на които вярваше. Те му даваха привидно малко ексцентрични идеи. Идеите пък, уж рисковани, докарваха добри пари и запушваха устата на противниците. Самият Липски приемаше нещата по друг начин. Той не вярваше на алхимията на мисълта. Предпочиташе да говори за добра професионална интуиция.

Въобще, цялата му кариера протичаше в типичното за занаята състояние на динамично равновесие. С чиновническа прилежност и почуквания под кръста. Но имаше един определящ факт – японците харесваха и безусловно вярваха на Липски. С това не можеха да не се съобразят хората от ситнежа – дребни акционери и експерти по направления.

Заседанието мина през неизбежните заяждания на дребно, прикрито под формата на прогнози и анализи. Стана въпрос и за спонсориране на някакъв институт, но Липски наложи традиционното си виждане по въпроса – никаква благотворителност! Който иска да има пари, не трябва да ги сее с редки пръсти за задоволяването на нечие любопитство, прикрито под формата на наука. Не, че и от наука не може да се печели. Напротив! Но ако някой има интерес от изследвания, да си развърже кесията! Всички почувстваха за пореден път, че Липски е непотопяем.

Леко възбуден, в два без дваисет, Господин Директорът на „Фокуда банк“ пристигна в „Савоя“. Лакеят с ширити и галуни на наполеонов маршал го посрещна с необходимия поклон. В салона имаше двама самотни мъже, затова Липски каза тихо:

– Алекс?

– Очаква ви на онази маса до прозореца. Току-що сервираха и кафетата.

„Алекс... Алекс? Дали и аз приличам на този поотпуснат мъж, с торбички под очите? Нито го познавам, нито си го спомням... Най-вероятно и през неговата глава ще се изгъркалят мисли, подкиселени от съжаление към отминалите дни...“

– Здравей, Андрей! Радвам се да те видя! Заповядай, седни!

– Удоволствието от срещата е изцяло за мен, Алекс!

Здрависаха се, без да се прегръцат или потупат по раменете. Това направи добро впечатление на Липски.

„Гласът му звучи приятно и искрено. Не се натиска да интимничи. Защо ли не съм го запомнил? Такива се открояват. Всъщност кой го знае какъв е бил на двайсет? Може да е бил обикновен комплексар, който не изпъква? После се е пооблъскал и е станал това, което е сега – симпатяга...“

– Извинявай за бързането Андрей, но си позволих да поръчам кафетата. Придобил съм глупавия навик да се вторачвам в часовника. А някои шегаджии твърдят, че тази машинка била полезна. Ти вярваш ли им?

Отпиха по глътка. Липски механично отбеляза, че кафето има интересен, но наистина приятен вкус.

– Не че им вярвам, но съм принуден да се съглася с тях. – повдигна рамене Липски. – След някоя и друга година, когато се пенсионираме, сигурно ще започнем да се тюхкаме защо бързата чудесия изведнъж се е обидила и едва-едва крета... Арабите имаха някаква мъдрост, че дните се влачели, а годините летели...

– Даже обикновения часовник вгълпява категорично правилността на теорията на относителността. Времето наистина ту се разтяга, ту се свива. Защо ли малцина вярват на Айнщайн? – замислено каза Алекс.

– Може би, защото нямат пипе да го разберат докрай. Или защото е евреин.

– Неприятно е да си го признаем, но във всеки от нас живее по един малък Хитлер. Но всеки си го крие грижливо в гънките на мозъка – засмя се Алекс.

– Така си е – съгласи се Липски. – Фактите трябва да бъдат приемани такива каквито са, а не разкрасени и напарфюмирани по последната мода.

– Имаш гъвкава и чуплива мисъл, Андрей...

– Работата ми го налага – Липски прие без ентузиазъм комплиментата. Отпи от кафето и попита незаинтересовано: – Алекс, стари приятелю! Ти всъщност какво работиш?

Алекс погледна часовника си и се усмихна:

– Искаше ми се да си побърборим пет минути за въздушнопреносимата, ама май ще трябва да се откажем. А честно казано, предпочитам да поразговаря. Но... Какво работя ли? Наука. Изследвания. Оглавявам институт към една частна фондация. От време на време поизкрънкаме пари и от държавата срещу разработка на някои проекти. Но държавата се държи като арменец-лихвар. Да има как само да иска, без да дава.

– Не знам дали ще се съгласиш с мен, но личното ми виждане е, че държавата не е най-умното нещо, което човечеството е измислило. – Погледна механично към ръкава на Алекс. „Суоч“. „Поне за тридесет хиляди. Надали нещата му вървят толкова зле, щом може да окачи толкова нещо на ръката си?...“ – И с какво си блъскате главите? Ако не е тайна, разбира се...

Алекс се засмя. Лицето му бе вече доста поизносено, но умееше да се усмихва наистина хубаво. Даже с торбички под очите.

– Тайна е. Но за теб ще пооткрехна завесата. Методи за въздействие, основани на естествени природни механизми, които човек е отвикнал да използва. Ти върл материалист ли си? Кафето е хубаво, нали?

– Хубаво е. Знаем ли какъв съм? Банкер съм, значи трябва да съм материалист...

– Според теб, шаманите владеят ли някакви хватки или са просто шарлатани?

– Сварваш ме неподготвен. Просто нямам мнение по темата.

– Ти сам разбираш, че това за което си говорим трябва да си остане между нас – усмихна се предупредително Алекс. – Та, на въпроса ти. Същността на изследванията ни е ... връщане към нещо от миналото, което и днес би вършило работа. За да не навлизаме в подробности ще ти кажа например, че шаманите, които си разбират занаята, са направо опасни.

– И какво им е опасното? – разсеяно любопитно се поинтересува Липски.

– Пак за да избегнем подробностите, ще ти го илюстрирам практически. Усещаш ли някакви спазми в стомаха?

– Това нередовно хранене... Едва ли има човек на нашите години, който да е в ред с храносмилането.

Алекс се засмя добродушно.

– Да, ама в случая не става въпрос за лошо храносмилане. След секунди можеш да усетиш жестоки болки. И то не само в стомашната област, но и в сърдечната. А докато дойдат от „Бърза помощ“, току виж ги

изпреварил инфаркта. Или пък инсулта. Варианти много...

Андрей Липски почувства, че го облива ледена пот. Вторачи се в Алекс, но той издържа погледа му. Първата, неконтролирана мисъл, която премина през съзнанието на Липски бе: „Защо си помислих, че тоя е добряк?“

– Алекс, ние наистина ли се познаваме от Първа въздушнопреносима?

– Не, разбира се. Аз съм минал през нея две години след теб. Но самото ѝ съществуване бе добър повод за запознанство, нали? Засилват ли се малко болките в стомаха?

– Човече, какво искаш от мен?!

Алекс се усмихна по неговия си маниер, добродушно.

– Всъщност, нищо особено. Двестата хиляди, за които днес е станало на въпрос на съвета.

Болката се засили съвсем осезаемо.

– И откъде знаеш, че съм отхвърлил варианта със спонсорирането?

– Андрей, аз наистина се радвам, че се запознахме. Попроучих те доста детайлно откъм работа и виждания. И колкото повече неща научавах за теб, толкова по-симпатичен ми ставаше, повярвай ми. Не беше необходимо да бъда кой-знае какъв прогнозист за да се досетя, че ще отхвърлиш идеята за даване на пари на вятъра. Ти си истински banker, а истинският banker не се разделя лесно с парите си.

– И какво ще стане, ако все пак не ти ги дам? – опита се да бъде твърд Липски.

– Инфаркт, инсулт... Или каквото си избереш. Наистина си ми симпатичен, но от тук нататък просто липсва алтернативата – нямаш право на отказ!

– Ти си отвратителен и опасен мошеник, Алекс! Не ти ли минава през ума, че мога да се съглася привидно, а после да те разоблича?

– Нека говорим сериозно, Андрей – сговорчиво предложи Алекс. – На думите ти ще повярват толкова, колкото на легендите за оная голяма риба от Лох Нес. А методът е дистанционен. Инфарктът може да те достигне даже когато си далеч от мен.

– Боже мой, ти си наистина опасен човек. С това което можеш, си в състояние да си организираш диктатура над целия свят. И да правиш каквото си поискаш...

– Не е точно така, приятелю – сподели Алекс. – И затова няма да го направя. И не защото съм лишен от амбиция. Просто знам, че диктатурата коства нерви и на диктатора. И то – много! Въпрос на ценностна

система е, а аз поставям на пръв план малките неща от живота. Знаеш ли каква радост е да отидеш да ловиш пъстърва в Тирол? Там има такива прелестни местенца... И срещу това – диктатор на стари години. Мразят те милиони. Оглеждаш се на всеки ъгъл. В края на краищата, все пак ти скрояват шапката. Благодаря! Предпочитам да се занимавам с рибите от Тирол.

Болката в стомаха започна да става нетърпима.

– Окей! – каза Липски. – Двеста хиляди! И нито грош повече!

– Андрей, приятелю... Не те лъжа като казвам, че си ми симпатичен. Не само че няма да говорим и за грош повече. Ще се съглася в аванс и с второто условие, което трябва да ми поставиш – няма да има и втори път!

– Добре. Приемам! Но болката започва да става нетърпима...

– Ще минеш само с едно леко разстройство – позасмя се Алекс. – И понеже може да се забавиш, ето ти листчето с банковата сметка на фондацията. Наистина се радвам, че се запознахме. Бъде здрав! И тръгвай към тоалетната...

* * *

– „Унивърсъл комершъл“, добър ден! Какво ще обичате?

– Добър ден, моето момиче. Ще те помоля да ме свържеш с господин Малич!

– Имате ли договореност да се чуете?

– Не, моето момиче. Откъде толкова време? Обаждам се, защото възникна необходимост. Предай на господин Малич, че го търси Алекс от Втора бронетанкова...

„Всъщност, глупак е този, който твърди, че една секретарка може да се окаже непреодолима бариера. Когато знаеш как да подходиш към тях, секретарките са просто душички...“

След разговора с госпожицата ще трябва да мина през аптеката. Всеки нов клиент заслужава специално внимание. И отделна кутийка разхлабително. А съвременната фармация е наистина на ниво. Хапчетата от синята опаковка придават такъв неповторим вкус на кафето...

И да не забравя! Трябва да пускам вече по стотарка на келнера! Добро е момчето и добра работа върши... Макар че... и петдесетарката го радва. Но, от мен да мине! Със стиснати пръсти бизнес не се прави...“

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Защо ли е прието хората да се

делят на добри и лоши? Аз така и не успях да направя съществена разлика между Алекс и Андрей... Симпатични са ми и двамата.

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11886>]